

"קום והתהלך!" אמונה וריפוי

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפרקים והפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
מתי פרק ח'; ויקרא 50-44; דניאל 7,8; יוחנן 10:10; מתי 8-1:9;
יוחנן א' 9:1.

פסוק לשינון: "מה יותר קל: לומר 'נסלחו לך חטאיך', או לומר 'קום והתהלך'?"
(מתי 9:9).

לו היית עושה רשימה של כל הדברים הקשים והלא נעימים שבחיים, כיצד תראה הרשימה הזו? לרבים מאיתנו תכלול רשימה זו פטירת בן משפחה או אולי אפילו פטירתך שלך. ולמרות שזה מובן למדי, חישבו עד כמה שדרך זו מתרכזת בחיים עלי אדמות. הכל קשור בחיינו עכשיו. האם מזה עלינו לחשוש הכי הרבה, אובדן חיינו כאן עלי אדמות, במיוחד לאור העובדה שאין חיים נמשכים לטווח ארוך? אם אלוהים היה עושה רשימה של חששותיו וחרדותיו, ללא ספק תכלול רשימה זו את אובדן חיי הנצח שלנו ושל בני משפחתנו. ודאי שאכפת לאלוהים מחולי פיזי ומוות, אבל יותר מכל הוא מודאג מחולשה רוחנית והמוות השני הסופי. אף על פי שישוע ריפא והקים לתחייה אנשים רבים היו כל אלה לפתרון רגעי. כל הנרפאים ואלו שהוקמו לתחייה מתו מיתה טבעית מלבד הקדושים שהקים ישוע לתחייה בעת קימתו לתחייה. (ראו פרשנות המקרא של אדבנטיסטים שומרי שבת, כרך מספר 5 עמ' 550 ואלן ג'יי ווייט בספר "חמדת הדורות" עמ' 786). עם כל שהשיגה תוכנית הגאולה עבורנו, לא נשתחררנו מחולי ומוות עלי אדמות. בהתחשב בכך, באו ונחקור את התיעוד בכתובים של הריפוי, הפיזי והרוחני ונראה איזה לקחים חשובים על אמונה נוכל להפיק מהם.

לגעת במנודים

לאחר דרשתו על ההר שבה הוא תאר את העקרונות של מלכות האלוהים, התמודד ישוע מחדש בממלכת השטן הקרה והמלאה באנשים מתנוונים הנאנקים וזועקים לפדיון, מציאות שעקרונותיה מנוגדות בהחלט לכל שישוע מייצג. וכך נתגלתה בזמן הזה כצרעת, אחת הדוגמאות הברורות ביותר לרשעות והשקיעה בחטא שבמתחם השטן. למרות ששימשה לעיתים מחלה זו כעונש משמיים כשם שקרה למרים אחות משה (במדבר 12: 9-12), במובן הגדול יותר שבמקרא זו עובדה ודוגמה חזקה לחיים במצב הירוד והאומלל של עולמינו הפגוע בחטא.

קיראו את מתי 4:1-8. איזו חשיבות יכולה להיות לעובדה שישוע נגע במצורע הזה על-מנת לרפאו? (ראו ויקרא 13:44-50)

”אִז הִתְקַרַּב אִישׁ מִצְרָע, הַשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וְאָמַר: ”אֲדוֹנָי, אִם תִּרְצֶה תּוּכַל לְטַהַר אוֹתִי”” (מתי 2: 8). המילה היוונית במקור ל'יתוכל' – דינאמו, משמעה ברות כוח, ממנה באה המילה האנגלית דינמיט. 'אם תרצה יש לך את כל הכוח לשנות את חיי'. ישוע מאשר כי יש ברצונו לרפאו ומיד עושה כך. העובדה שישוע נגע בו וודאי שלחה גלי צמרמורת בין ההמונים שנכחו במתרחש.

ישוע יכל פשוט לומר את מילות הצו לרפא אותו כשם שעשה במקרה המתועד הבא, אם כך מדוע טרח לגעת במצורע?

”פועלו של המשיח בריפוי המצורע ממחלתו הנוראית היא המחשה לריפוי וטיהור הנפש מחטא. האיש שפנה אליו היה נגוע כולו בצרעת. הרעל פשט בכל גופו. השליחים ניסו למנוע מישוע לגעת במצורע; זה שנגע במצורע הפך טמא בשל כך. אולם בשימו ידיו על המצורע, לא נטמא ישוע כהוא זה. מגע ידו שילח והקנה כוח מְחִיָּה. הצרעת טוהרה. וכך גם צרעת החטא, עמוקת שורשים, ממארת, שאין לטהרה בכוחות אנושיים” (אלן גיי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 266).

ייתכן וישוע רצה להוכיח בנגיעתו במצורע כי אין חטא גדול מדי, הוא יתקרב לאלה שירצו בסליחתו, רפואתו וטיהורו.

האם יש מישהו בחייכם הסובל מ'צרעת', כלומר משהו בחייו הגורם לאחרים לסלוד ממנו, ולשפוט אותם? כיצד יכולה דוגמתו של ישוע לעזור לנו להבין איך עלינו להתייחס לאדם זה?

הרומאי והמשיח

ישנה סיבה טובה לכך שספר דניאל עוסק באימפריה הרומית ארוכות. (ראו דניאל 7: 7,8,19-21 ; 8: 9-12,23-25). זאת משום שאימפריה זו היתה רבת עוצמה גם בזמנו של המשיח. ולמרות כל זאת פנה ישוע קצין צבא רומאי, סמל וביטוי לכוחה של האימפריה הכובשת. האיש חסר אמצעים וכוח כנגד הטרגדיות והמבחנים השכיחים בין בני האנוש כולם. הוכחה נמרצת למגבלות הכוחות הגשמיים. העשירים והדגולים ביותר שבקרבת האנושות, נשים וגברים כאחד חסרי ישע כנגד ניסיונות ותלאות החיים. איזו תקווה ישנה לנו מבלי עזרה משמיים?

קיראו מתי 5:8. אילו אמיתות בדבר אמונה מתגלות בסיפור זה? כיצד זה צריך לדבר אלינו כאדוונטיסטים שומרי שבת לאור הזכות המיוחדת שניתנה לנו?

קצין הצבא (שר-מאה) שרת כעשרים שנה, נאסר עליו להיות איש משפחה באופן חוקי. ייתכן שעבדו היה כבן משפחה עבורו. בתרבות דאז, היחיד שנחשב לנחות ונבזה יותר מגוי היה המצורע; כנראה שקצין זה הניח שישוע לא ירצה להיכנס לביתו למרות שישוע אמר שרצה לבוא אליו. הקצין הרומי מביע אמונה גדולה בבקשתו למילה מפיו של ישוע ולא דווקא לנוכחותו הפיזית, אמונה שמדברת אלינו היום: דבריו של ישוע חזקים הם ממש כמגע ידו. לדעתו של הקצין לא היה קשה לישוע לרפא אף אחד. דומה היה הדבר בעיניו לפקודה שמקבל חייל מקצינו כדבר יום ביומו. ראו את מילותיו של ישוע במתי 11,12: 8. איזו אזהרה חמורה היא לאלו להם הוענקו זכויות גדולות.

אילו החלטות יומיות ובחירות עצמיות אתם מקבלים? כיצד משפיעות החלטות ובחירות אלו על אמונתכם? איזה החלטות ובחירות תצטרכו לאמץ ולקבל על-מנת לגדול באמונתכם?

שדים וחזירים

קיראו את מתי 8:25-34. מה מלמדים שני תיאורים אלו על כוחו של אלוהים? כיצד נוכל לשאוב נחמה ממה שנראה כאן על כוחו במיוחד כשם שאנו נאבקים עם דברים גדולים מאיתנו?

במחשבה היהודית הייתה זאת זכותו היחידה של אלוהים לחלוש על שדים. לאחר שהרגיע סערה במילה אחת פשוטה (מתי 23-27:8), שם ישוע את פעמיו על החוף המזרחי של ים הכנרת, לא רק שהיה האזור, המתחם המיושב על-ידי גויים מה גם שהיה מיושב באנשים אחוזי שדים. מארק 1:20-5:1 ולוקס 8:26-39 מוסיפים פרטים לסיפור אחוז השדים. השדים הזדהו כליגיון. ליגיון נמנה לערך 6000 חיילים. השדים נשלחו ל-2000 חזירים. רבים תהו מדוע נשלחו השדים לתוך החזירים. מסורת אחת לימדה ששדים תיעבו נודי סרק; הם העדיפו 'בית' מכל סוג שהוא אפילו אם היה זה גופם של חיות טמאות כמו החזירים. מסורת אחרת לימדה שהשדים פחדו ממים וישוע עצמו מאזכר מדברות ציה, מקומות יבשים שאליהם נוהרים השדים, מקומות שאין בהם מים. ראו מתי פרק ו'. היו גם מסורות יהודיות שטענו שהשדים יכלו להשמד לפני סוף הזמן וביאתו של האדון.

אולם הנקודה העיקרית היא זו: המצב הנורא של האחוז השדים בסיפור הזה הוא בדיוק המצב ההרסני שאליו שואף השטן להביא את כל האנושות. לעומת זאת ישוע גרם לשינוי מוחלט בחייו כך יעשה בחייו של כל אדם שיקבל את סמכותו. הוא ישחרר אותו מכבלי השטן. ממש כפי שהשטן חפץ לחבל ולהרוס בחייו יכול ישוע לפרוס ולשקם למען אלו המוכנים לתת לו את לבם. אחרת אנו חסרי הגנה כנגד השטן. אנו מוצאים עצמנו לצד זה או מנגד באמצעו של העימות הגדול. למרות החדות הנוקשות והבלתי מתפשרות שבמילותיו של ישוע, לא יכל ישוע לבטא אמת זו בצורה יותר ברורה כשאמר: "מי שְׁאִינְנו אֶתִי - נִגְדִי הוּא, וְמִי שְׁאִינְנו אוֹסֵף אֶתִי - מְפָזֵר." (לוקס 11:23).

באיזה צד נמצא את עצמנו? זה תלוי בנו!

קיראו את יוחנן 10:10. "אִין הַגֵּב בָּא אֶלָּא לְגַנֵּב וְלְהַרְגַּ וְלְהַשְׁמִיד. אֲנִי בָאתִי כְּדֵי שְׂיִהְיוּ לָהֶם חַיִּים וּבְשִׁפְעַ שְׂיִהְיוּ לָהֶם". כיצד זה בא לידי ביטוי לא רק בנוגע לאחוזי שדים, אלא גם בחיינו אנו? באיזו דרך כדאי שנתנסה במה שהובטח כאן?

'קום וְהִתְהַלֵּךְ'

בשיעור של יום שני, ראינו שישוע אמר לקצין הצבא שהוא לא מצא בישראל אמונה כזו גדולה. אולם באותן שעות היה אדם שהגיע למקום שבו רצונו למרפא הלב הייתה גדולה מרצונו לריפוי גופו. .

קיראו את מתי 8-1:9. איזו תקווה צריכה להיות לנו מדברים אלו בקשר להבטחת הסליחה לחטאנו, באשר היו או הנזק שעשו? ראו רומיים 4:7; יוחנן א' 1:9; יוחנן א' 2:12.

כמה מעניין שהדבר הראשון שעסק בו ישוע כשהובא המשותק לפניו היה מצבו הרוחני וישוע ידע בוודאות את הבעיה. למרות מצבו הפיזי האומלל של האיש ידע ישוע שלעמקו של עניין הנושא האמתי היה האשמה שחש האיש כלפי חיי החטא שלו. תוך ידיעה על כמיהתו לסליחת חטאים, פטר אותו ישוע עם מילות נחמה עצומות שיכולות להינתן לאדם המבין את משמעות חטאו ומחירו של החטא: **"יִסְלְחוּ לְךָ חַטָּאִיד."** אלן ג'י ווייט מוסיפה: לא היה זה שיקום פיזי שאליו ייחל המשותק כמו השיחרור שלו מעול החטא. הוא קיווה שרק אם יכול יהיה לראות את ישוע ולקבל את הבטחת סליחת החטאים והשלום עם אלוהים, אז יוכל הוא להיות מסופק בחייו ובמותו בהתאם לרצון האלוהים ("חמדת הדורות", עמ' 267).

פסטור אדוונטיסטי נהג לשאת דרשות אודות אמונה מספקת בשביל שלא להירפא. זוהי האמונה הגדולה מכל: כשנסתכל עמוק יותר מאשר הנסיבות הפיזיות ונתמקד במקום זאת בנסיבות הנצח שלנו. לעיתים קרובות תפילותנו הן סדרת בקשות לצרכים פיזיים, ואלוהים לבטח שמעוניין ואכפת לו מכך. אבל בדרשה על ההר אמר ישוע: **"אַתֶּם בְּקִשׁוּ תַחֲלָה אֶת מַלְכוּתוֹ וְאֶת צְדָקָתוֹ, וְכָל אֵלֶּה יִוָּסְפוּ לָכֵם."** (מתי 33:6). אחרי הכל מעבר לצרכים הפיזיים שלנו, כמה זה חשוב לשמור את הדברים הנצחיים מול עינינו בעולם גשמי ורקוב זה.

יהיו אשר יהיו קשיינו הפיזיים גם בנסיבות הקשות ביותר הם עדיין זמניים. מדוע זה חשוב כל-כך לזכור את האמת הזאת?

”הֲנַח לַמֵּתִים לְקַבֵּר אֶת מֵתֵיהֶם?”

קיראו את מתי 22-18:8. למה מתכוון כאן ישוע, מה זה אומר 'ללכת אחריו'?

קודם במתי 22-18:8, אנו לומדים על שני אנשים שברצונם להתלוות לישוע שניהם כנים ואמיטיים אולם משהו מונע מהם להתקדם. ישוע המודע למחשבות הלב, מתייחס ישירות לעצם העניין. הוא מטיל ספק ברצונו של התלמיד הראשון לוותר באמת על הכל אפילו על מיטתו על-מנת ללכת אחריו. אין זה מכריח שכל אדם צריך לוותר ולהפסיד את כל דברי הערך שעלי אדמות אם ירצה ללכת אחרי ישוע אלא להיות מוכן לוותר ולהפסיד הכל למען מטרה זו. לאחר מכן שואל ישוע את התלמיד השני אם הוא באמת מוכן לשים אותו בעדיפות גבוהה יותר לפני משפחתו. זה נראה בראשונה כדברים חריפים וקשים. כל שרצה האיש היה לקבור את אביו. למה שלא יוכל לעשות זאת קודם לכל במיוחד לאור העובדה שבתרבות היהודית זהו חלק מציות לדיבר החמישי לוודא שההורה שנעשתה קבורה כשורה? ישנם מספר מתרגמים שטוענים שהאב עדיין לא מת או על ערש דווי; לכאורה אמר התלמיד לישוע תן לי ליישר הכל עם המשפחה שלי ומיד אבוא ללכת אחריו. לאחר מכן קרא ישוע לשליחות את מתי לוי, מוכס דחוי. (מתי 9:9). ישוע ידע את ליבו של האיש שהיה פתוח ומוכן לאמת כשם שהוכיחה תגובתו המיידית. ישוע ידע מראש מה תהיה התגובה לקריאתו את מתי ללכת אחריו כשם שמתבהר בהמשך הכתובים. מנקודת המבט שלנו קשה לראות מדוע היתה קריאתו של מתי על-ידי ישוע סיבה להתערעות המצב הקיים. מה שניתן לראות כאן זה שקריאת הבשורה לתלמידים ושליחים אוניברסלית היא.

קיראו את מתי 13:9. למרות שההקשר שונה כיצד נוכל ליישם את העיקרון הזה בימינו גם כשנחליף באמונה את קורבן העולה בקורבן המשיח? כיצד נוכל לוודא ששום אמונה דתית או דת מעשית אף על פי שאמת ונכונה היא, לא תהיה היא למכשול המשבש את הדרך לנו להבין את שבאמת חשוב לאלוהינו.

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הפרק 'תוכל לטהרני' בספרה של אלן ג'י ווייט - 'חמדת הדורות', עמ' 271-262.

בגרמנית ישנו ניב שאומר: 'אֵינְמַל אֶסְט קֵינְמַל' שמשמעו- פעם אחת היא אף פעם. זהו ניב שמבטא את הרעיון שאם משהו קורה רק פעם אחת זה לא נחשב. זה לא משנה. אם זה קרה רק פעם אחת זה כמו שזה לא קרה בכלל. בין אם אתם מסכימים עם הרעיון הזה או לאו, חישבו על ההקשר שלו עם השיעור של אתמול, כשאמר ישוע לאיש שרצה לקבור את אביו ואחר כך להצטרף אליו ולהיות חניכו: "לֵךְ אַחֲרַי וְהִנֵּחַ לְמִתִּים לְקַבֵּר אֶת מֵתֵיהֶם." (מתי 22: 8). מה רצה ישוע להדגיש ברומזו שהאב שהיה חי, בעצם היה מת? ובכן אם 'איינמל אסט קניימל', אם פעם אחת שֹׁנָה אף פעם, אזי לחיות עלי אדמות רק פעם אחת בלי חיי נצח לאחר מכן, עדיף היה שלא להיוולד בכלל. זה אותו דבר כמו להיות מת עכשיו (ראו יוחנן 18: 3). אנשי הגות חילוניים שאינם מאמינים בחיים שלאחר המוות, רטנו על חוסר החשיבות שבחיים שקיימים כאן רק פעם אחת ולפרק זמן קצר יחסית לפני הכחדה והתפוגגות לנצח. מה משמעות החיים אם לאחר תקופה קצרה אנו נעלמים לנצח ונשכחים לנצח, הם שאלו. אין פלא שישעו אמר את שאמר. הוא דרש לחדד לאיש נקודה חשובה יותר, מציאות גדולה יותר משיכול העולם הזה להציע.

שאלות לדיון:

1. בעודך הוגה ברעיון שלעיל חזור לסיפור שבפרק ח' במתי וקרא את שאמר ישוע לאיש על קבורת אביו. מה זה בא ללמד אותנו על החשיבות שבנקודת מבט של התמונה הגדולה בראש מעיינינו בכל פועלינו? כיצד עוזרת לנו התיאולוגיה שלנו להבין טוב יותר את התמונה הגדולה?
2. איננו יודעים תמיד את רצון אלוהים בקשר לריפוי פיזי, אולם רצונו לריפוינו הרוחני תמיד קיים. כיצד צריכה ידיעה זו להשפיע על תפילותיך?
3. מהם הדברים החשובים לך ביותר? עירכו רשימה והביאו אותה לשיעור השבת. מה תוכלו ללמוד מסדרי העדיפויות של אחרים? מה צריך סדר העדיפויות שלנו ללמד אותנו על עצמנו, על ההשקפה שלנו על העולם, על אלוהים ועל הזולת? עד כמה יכלה להיות הרשימה שונה אם היו מחברים אותה לקבוצת חילוניים שאינם מאמינים באלוהים?